

Sygn. akt. V GC 486/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy

Przewodnicząca sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Zarządcy masy sanacyjnej Przedsiębiorstwa Handlowego A- (...) Spółki Akcyjnej w restrukturyzacji w K.

przeciwko D. J.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 29 października 2018r., sygn. akt V GNc 4851/18
2. zasądza od pozwanej D. J. na rzecz powoda Zarządcy masy sanacyjnej Przedsiębiorstwa Handlowego A- (...) Spółki Akcyjnej w restrukturyzacji w K. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu po wniesieniu zarzutów

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 486/20

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo Handlowe A – (...) Spółka Akcyjna w K. pozwem wniesionym w dniu 12 września 2018 roku wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanej D. J. prowadzącej Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) D. J. w W. kwoty 409,49 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 239,50 złotych od dnia 18 listopada 2017 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana zakupiła od powoda towar handlowy na łączną kwotę 839,38 złotych. Z tego tytułu powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 839,38 złotych z terminem płatności do 17 listopada 2017r., z której do zapłaty pozostała kwota 239,50 złotych. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 169,99 zł stanowiącej równowartość 40 euro, należnej powodowi z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na mocy art.10 ust.1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Do pozwu załączono uwierzytelniony przez pełnomocnika powoda odpis faktury, której odbiór został podpisany przez osobę uprawnioną do jej odbioru w imieniu pozwanej.

W dniu 29 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Zachowując ustawowy termin pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu przyznała, że zakupiła od powoda towar handlowy objęty załączoną do pozwu fakturą, jednakże wynikająca z niej kwota została w całości zapłacona, choć rozliczenie zapłaty jest zawile. Na poczet tej faktury pozwana w dniach 12 i 17 stycznia oraz 16 i 19 marca 2018r. dokonała wpłat gotówkowych na łączną kwotę 500 zł. Ponadto notą rozliczeniową nr NR- (...) z 28 maja 2018r. kwotę 99,88 zł zapłaconą do faktury nr (...) prześlęgowano na poczet faktury nr (...). W związku z tym, że w zapłacie za inną fakturę nr (...) wystąpiła nadpłata, przedstawiciel powodowej spółki (...) polecił zarachować wpłatę na kwotę 243,00 złotych (KP nr (...)) z dnia 26 października 2017r. na poczet innej faktury nr (...). Również ta faktura okazała się być całkowicie zapłacona, w związku z tym dokonana wpłata została zarachowana na kolejną wymagalną fakturę VAT o nr (...) - objętą pozwem. W tej sytuacji pozwana zapłaciła na poczet faktury opisanej w pozwie łącznie kwotę 842,88 zł.

Do zarzutów doręczono dokument „Obroty z kontrahentem od 1.09.2017r. do 31.10.2017r.” oraz dokumenty KP.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2018r. Sąd Rejonowy w Kaliszu otworzył postępowanie sanacyjne powoda i wyznaczył zarządcę.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2019r. Sąd zawiesił postępowanie i wezwał zarządcę powoda do udziału w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2020r. postępowanie zostało podjęte.

W piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2020 roku powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w całości i wskazał, że kwota 243,00 złotych wpłacona w dniu 26 października 2017r. dokumentem (...) została uiszczona tytułem faktury nr (...) już uregulowanej. Dlatego też powód zaksięgował nadpłatę w kwocie 243,00 złotych na fakturę najstarszą, nie objętą pozwem, tj. fakturę VAT nr (...) z dnia 21 września 2017r. na kwotę 396,39 zł, z której po zaksięgowaniu pozostała do zapłaty kwota 153,39 zł, uregulowana w dniu 17 listopada 2017r.

Do pisma załączono fakturę VAT nr (...) na kwotę 396,39 zł oraz dokument księgowy, w którym wskazano kwoty, które zostały zaliczone na poczet tej faktury.

Do pisma procesowego z dnia 15 czerwca 2020r. pełnomocnik pozwanej załączył kserokopie dowodów wpłaty, w których dokonano skreśleń wcześniej wskazanych numerów faktur i ręcznie napisano numer faktury (...).

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Pozwana D. J. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarła z powodem Przedsiębiorstwem Handlowym A – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. umowę kupna towarów handlowych.

Z tytułu zakupionych towarów handlowych powód wystawił w dniu 27 października 2017 roku fakturę VAT o nr (...) na kwotę 839,38 złotych z terminem płatności na dzień 17 listopada 2017 roku. W treści faktury wskazano, że na dzień 27 października 2017r. pozostają przeterminowane dwie faktury z dnia 21 września 2017r. nr (...) na kwotę 396,39 zł, saldo 396,39 zł i (...) na kwotę 1.286,23 zł saldo 186,23 zł. W razie niezgodności związanych z płatnościami zwrócono się o kontakt telefoniczny z D. Windykacji.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 9 – 10 akt), faktura VAT nr

(...) (k.80 akt)

Na poczet faktury (...) pozwana zapłaciła w dniu 11.10.2017r. – kwotę 200 zł, w dniu 12.10.2017r. kwotę 100 zł, 16.10.2017r. – 200 zł, 18.10.2017r. – 200 zł, 20.10.2017r. – 200 zł, 24.10.2017r. – 200 zł i 30.10.2017r. – 186,23 zł (łącznie 1.286,23 zł)

Dowód: dowody wpłaty KP (k.34 – 35 akt)

Na poczet faktury (...) pozwana dokonała w dniu 26.10.2017r. wpłaty kwoty 243zł.

Dowód: Dowód wpłaty KP nr (...) z 26.10.2017r. (k. 26 akt)

Kwota 243 zł, uiszczona w dniu 26.10.2017r., została zaliczona przez powoda na poczet faktury VAT nr (...), wymienionej w fakturze VAT nr (...), jako nie zapłacona w całości. Na poczet tej faktury zaliczono również wpłatę kwoty 153,39 zł z dnia 17.11.2017r.

Dowód: dokument księgowy powoda (k.81 akt)

Pozwana na dzień 31 października 2017r. wykazała w swoim wewnętrznym dokumencie księgowym „Obroty z kontrahentem (powodem) od 1.09.2017r. do 31.10.2017r.”, że z powodem posiada nie rozliczone zobowiązanie na łączną kwotę 4.119,26 zł, z czego fakturę (...) wskazała jako nierozliczoną co do kwoty 1.101,61 zł, fakturę nr (...) na kwotę 367,03 (kwota netto) w całości, a załączoną do pozwu fakturę (...) co do kwoty 690,35 zł

Dowód: O. z kontrahentem od 1.09.2017r. do 31.10.2017r. (k. 33 akt)

Na poczet faktury (...) pozwana dokonała ponadto wpłat: w dniu 6.12.2017r. kwoty 116,48 zł a w dniu 10.01.2018r. kwoty 150 zł.

Dowód: Dowód wpłaty KP nr (...) z 26.10.2017r. (k. 37 akt)

Na poczet załączonej do pozwu faktury VAT nr (...) pozwana dokonała wpłat: w dniu 12.01.2018r. kwoty 200 zł, w dniu 17.01.2018r. kwoty 100 zł, w dniu 16.03.2018r. kwoty 100 zł i w dniu 19.03.2018r. kwoty 100 zł (łącznie 500 zł).

Dowód: Dowody wpłaty KP (k. 38 akt)

Pismem z dnia 21 marca 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 439,38 złotych tytułem zaległej kwoty z faktury VAT o nr (...) oraz kwoty 7,46 złotych tytułem odsetek.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 21.03.2018r. (k. 12 akt) wraz z odpisem z książki

nadawczej k. 13 – 14 akt)

Notą rozliczeniową nr NR- (...) z 28 maja 2018r. kwotę 99,88 zł zapłaconą do faktury nr (...) przeksięgowano na poczet nr (...).

Dowód: okoliczność bezsporna, wskazana przez strony w pismach procesowych

Były pracownik powoda K. Z. nie zlecał zaksięgowania nadpłat na poczet innej faktury. Nie widział nadpłat na fakturach, nie robił żadnych dopisków na dokumentach KP i nie zaliczał żadnych wpłat na inne faktury. Jak wychodziła nadpłata to firma księgowała to we własnym zakresie. Dopiski na dokumentach KP to nie jego pismo.

Dowód: zeznania świadka K. Z. (00:08:28 – 00:12:43 posiedzenia Sądu

Rejonowego w L. w dniu 17 marca 2021r. k. 137, płyta CD k. 138 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz zeznań świadka K. Z..

Sąd zważył, co następuje:

Strony łączyły umowy sprzedaży przez które sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę (art. 535 kodeksu cywilnego).

Powód spełnił obowiązki wynikające z umowy sprzedaży. Pozwana towar odebrała. Obowiązkiem pozwanej była więc zapłata ceny za zakupiony towar. Pozwana nie dochowała terminów płatności wynikających z faktur VAT, na podstawie których dokonała zakupów. Rozliczała się z powodem dokonując częściowych wpłat gotówkowych ze wskazaniem numeru faktury, na którą dokonuje wpłaty. Dokonała jednak błędów w rozliczeniach, o czym świadczy jej dokument „Obroty z kontrahentem od 2017-09-01 do 2017-10-31” w którym kwoty wynikające z faktur wskazane są w kwotach netto i nie uwzględniają dokonanych już przez nią wpłat gotówkowych. Było to prawdopodobnie przyczyną nadpłat za faktury już wcześniej uregulowane. Mimo, że pozwana nie sprzeciwiała się prawidłowości rozliczenia przez powoda nadpłaconej przez nią kwoty 99,88 zł i przeksięgowania jej na poczet faktury załączonej do pozwu notą rozliczeniową z dnia 28.05.2018r., to nie zaakceptowała pozostałych rozliczeń powoda. Wbrew sugestiom powoda zawartym w przedmiotowej fakturze, pozwana nie zareagowała na wskazane w tej fakturze jej zadłużenie i nie uzgodniła z powodem rozliczeń.

Powód w sytuacji dokonanych przez pozwaną nadpłat miał prawo uznać nadpłacone kwoty jako kwoty, co do których nie wskazano na poczet którego długu mają być zaliczone i zgodnie z art.451§ 3 kodeksu cywilnego miał prawo zaliczyć je na poczet długów najdawniej wymagalnych.

Postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby nadpłaty były zaliczane przez K. Z., zgodnie z ustaleniami z pozwaną. K. Z. nie miał takich uprawnień i nie zaliczał żadnych nadpłat przyjmowanych od pozwanej kwot na poczet innych faktur.

Postępowanie dowodowe potwierdziło więc, że kwota 239,50 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) nie została zapłacona przez pozwaną.

Powództwo podlegało więc uwzględnieniu. Uwzględnieniu podlegało również żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie.

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie jest z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Termin płatności określony został na dzień 17 listopada 2017r. W związku z powyższym ustawowe odsetki za opóźnienie należało zasądzić odpowiednio od dnia 18 listopada 2017 roku.

Uprawnienie powoda do domagania się od pozwanej kosztów windykacji wynika z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 28.03.2013r. poz. 203). Ustawa ta wprowadza dwa rodzaje kosztów windykacji jakich może żądać od dłużnika wierzyciel niezależnie od wysokości niezapłaconej wierzytelności. Pierwsze są kosztami zryczałtowanymi i wynoszą równowartość 40 euro, przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1 ustawy). Równowartość 40 euro należy się wierzycielowi za każdym razem kiedy dłużnik przekroczy termin zapłaty ustalony w umowie bądź na fakturze, niezależnie od rzeczywiście poniesionych kosztów. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt III CZP 94/15 przesądził dotychczasowe wątpliwości orzekając, że rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione oraz że roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy.

Skoro termin płatności faktury upływał w dniu 17 listopada 2017 roku, to mając na uwadze przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013r. poz. 403 ze zmianami), w szczególności art. 10 ust. 1 ustawy, kwota rekompensaty za koszty odzyskania należności wyniosła 169,99 złotych (iloczyn 40 euro i średniego

kursu euro ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne - kurs waluty euro w dniu 31 października 2017r. wyniósł 4,2498 złote).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył nimi w całości przegrywającą spór pozwaną. Na koszty, które pozwana ma obowiązek zwrócić powodowi złożyły się opłata sądowa w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w oparciu o § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2015, poz.1804 ze zm. wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 493 § 4 k.p.c. w całości utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 października 2018r., sygn. akt V GNC 4851/18 i orzekł o zwrocie kosztów pełnomocnika powoda w postępowaniu po wniesieniu zarzutów.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś